

C Â N T E C E

DE

HEINRICH HEINE

I.

La poarta casei bătrânești
M'așteaptă primăvara;
Ca o grădină din povești
De flori e plină țara.

Trăsura merge'n trap ușor
Pe drumuri fermecate,
Iubita-mi cată'n ochi cu dor
Și simt cum pieptu-i bate

E soare, cântec și parfum,
Podoabe sclipitoare.
Un mic copac își mișcă'n drum
Căpșorul lui în floare.

Din iarbă florile trimit
Privirea lor mirată
Spre mine, omul fericit,
Și spre frumoasa fată.

* * *

Pe holde coasa va cădea,
Cu zingătu-i curând;
S'or duce florile—și ea
Mă va lăsa plângând...

2.

Femee dulce și iubită,
Eu niciodată n'aș putea
Să uit acele vremuri duse,
Când trup și suflet fuși a mea.

Ah. trupul tău gingaș și tânăr,
Aș vrea să-l am și—acum mereu ;
Poți punc sufletul în groapă,
Căci suflet am destul și eu.

Din el voesc să-ți dau o parte
Și' n brațe să te strâng apoi!—
Așa vom fi de-atunci nainte,
Un trup și-un suflet amândoi...

3.

Visam o gingașă copilă
Cu păr frumos lăsat pe spate,
Ședeam sub teiul din grădină
Sub bolta nopții înstelate.

Vorbiam, cu drag îmbrățișand-o,
De bucurii și de nevoi;
Din cer îngălbenite stele,
Priveau cu pizmă 'n jos la noi.

Trezit din vis, mă uit—sunt singur,—
E noapte 'n juru-mi și răcoare;
Pe boltă stelele scânteie
Tăcute și nepăsătoare...

4.

Din pomi cad foi de vânt bătute,
Frunzișul galben se 'nfioară—
Ah, tot ce-i scump și drag pe lume
E scris asemenea să moară.

Un soare trist pe vâri de codri
Aruncă razele-i fugare,
Părând sărutul cel din urmă
Al verii gata de plecare.

Un plâns nebun din fund de suflet
Incet cuprinde 'ntreaga-mi fire;
Ce văd acum mi-aduce 'n minte
Trecuta noastră despărțire.

Porniam departe'n țări streine
Și moartea la zoria să vie—
Eram ca vara care pleacă
Și tu pădurea'n agonie...

5.

În viața mea întunecată,
Lucea un chip odinioară;
Iubitul chip s'a stins acum
Și noaptea neagră mă'nconjoară.

Când stau copii la 'ntuneric
Se simt cuprinși de'ngrijorare
Și vrând să 'nvingă 'n suflet teama
Încep atunci să cânte tare.

Un biet copil pierdut în noapte
Eu cânt cu glasul tremurat;
Frumos deși nu-mi este cântul
De teamă totuși m'a scăpat...

6.

De te-a'nșelat cumva femeia,
Alege-ți alta dintr'o mie—
Sau, mult mai bine, ia-ți toiagul
Și pleacă'n lungă pribegie.

Găsești curând un lac albastru
Cu triste sălcii plângătoare,
Să uzi cu lacrimi suferința
Din mica rană ce te doare.

De urci pe munte singuratic,
Oftarea și mai grea îți este;
Dar când ajungi în vârful stâncii,
Auzi cum țipă șoimi pe creste.

Un șoim vei fi atunci tu însuși
Te vei simți din nou născut
Și slobod, sus vei înțelege,
Micimea lucrului pierdut.

Ion Bentoiu.